

Kovács Zoltán

A befejezetlen randevű

Amikor, azt hiszem jogosan, elköltöztem onnan
s a szemembe néztem az új fürdőszobában
Csak állni, a kézben tartott szivacsból csöpög a víz
a meztelen lábfejre, a tanármó megint szandálban tartja
az órát s óvatlanul közel merészkedett
Sem lehellet, sem a számokkal szembeni indokolatlan viszolygás
nem tarthatja vissza a katasztrófától a súlyban tökéletesen
megegyező két testet
Nekem miért nem játszik a kezemre senki - kérdezte
évekre rá a fogadóban, amelynek kegyeletből meghagyták régi
padjait és asztalait, gondosan a földbe csavarozva
Azért - feleltem, miután nem tudtalak legyűzni
mert a tenyered, a tenyered túl légies, túl
áttetsző a kézfogóhoz
S költöztem tovább, a másik fürdőszobába, amelynek méretei
majd kibökik a szemem, keményfedeles fűzetemet
mezítelen térdemre fektettem, leengedett nadrágom a sekély
vízben hullámozott, itt csak hideg víz van és ha nem jó hát
állhat tovább - figyelmeztettem magam jó előre, dehát
mi használ egy ilyen megrögzött helyszín ellen, ha nem az
a kitartás, amellyel ragaszkodunk hozzá
Akkor majd - mondta, elharapva az utolsó szót és
távozott, meghagyva nekem az értelmezés szabadságát, amit

én mindig is leszartam és akkor különösen ez volt
a véleményem a mondatok sokféle értelméről, és főleg
azokéről, amiket nem hallottam vagy el sem hangzottak
„Ragaszkodom az elhangzott szavakhoz, ha a beszédet
hűségnek nevezzük és engem őszintének, a gyomor tájékán”
és ettől kezdve minden sor csak az helyett a bizonyos másik
helyett állt, dehát a lényeg hogy kiment végre
én pedig a folyosón állva a sötétbe vesző hát után
kiáltottam legalább ezer befejezését utolsó mondatának
Mondjuk visszafordulsz, üvöltve, hogy - lesz néhány szavam!
bár tudom, hogy ezt soha nem teszed, de ha mégis,
magadból kikelve közeledsz, fejedben bukósisak, kezekben
csillogó halál

És este lett, az üres folyosón csendesen mostam le
testedet, de előtte még az ajtóig kellett hogy vonszoljalak mert
a zuhany csöve bár jól hajlik de nem elég hosszú az alapos
fejmosáshoz, s még így is kényeskedőnek tűnhettem a leselkedő
szomszéd számára, aki csak az ügyefogyott zuhanyrózsát
láthatta kibújni a fürdőből mely lakásomul szolgál
Nem jöttél volna vissza, ha nem éreztél volna magad
felelősnek, hogy napok óta féllábon állok a vastag
fehér hab közepén, finom, könnyűnek tetsző
környezetemben, jól felfogott magánérdekédként
Csak a szomszéd kaputelefonja csörrent, egyszer, kétszer,
háromszor, aztán beszélni kezdte a kagylóba, jól hallottam
ahogy felakasztottam a zuhanyt és beleültem az előzőleg
kitisztított kádba, a párás tükörrel szemközt
összes holmim pedig a lehajtott vécéfedélen összecsomagolva
várta a következő otthont
S egymás szemében megláttuk egymás szemét s benne a másikat
kitüntetett pillanat de én gyorsan elfordítottam a fejem

te úgy hagytad a sajátodat és észrevétlen felkapcsoltad
a vízálló svejci rádiót melyből dőlt a kacagás
kétségbeesett nevetés aminek közepén azóta ott kell
hogy üljél, a hab altat és te beszélsz a telefonba
vagy jössz visszafelé, az élet van itt - kezdenéd
ha hagynám

Szappan csúszkál a két hideg test közt, a hullámzó
has feldobja a köldökön túlra, a melleknél gellert kap
és leszánkázik a merev férfiszervig, ott egy ideig
morzszaként billeg majd a habba szédül, beleveszik a gőzbe
eltömítve a lefolyót, a testek hőmérséklete pedig kiegyenlítődik
a fürdőszoba párájának szívmelegségével

de Luxe

Mikor Arany János első ős hajszálai
a borbélyolló nyomán a lakkozott
asztalkára hulltak, a fodrász így szólt:
„úgy látszik, valami mégis van, mint
megfogható időtlenség, kipukkadt légballon
az ünnepélyről” s itt önkéntelen
felsértette a nyak és az áll közti
helyen a bőrt, „valamint saját
magam leszek kérdéses, aki tartja
a borotvakést s önnek itt beszél”
és tovább is folytatta volna, de a
sima bőr véget vetett mondókájának
és távozott.

az őszike

„néma jel” írja Arany a sírkőre rótt személynévről
hullarablók, gázok meg mérges bogarak
kilopták a testet a (végre?) holt betű alól
de a dolog nem ilyen együgyű

„gyakorlatilag mindent érintettem, amit ismerni akartam”
adja el a sírásó a koponyát egy fiatal orvostanhallgatónak
cserébe a majdani fogász csókot ad (nyelvest!)
sírásónk a nedves hantok közé rohan

„gyakorlatilag kiszámíthatatlan az erekcióm” jegyzi meg
a fiatal alhadnagy egy éjszakai diverzió alkalmával
a veszteség (természetesen) 50%-os, ahogy később
egy jelenléti ív is ekkora érdekeltséget mutat

„néma jel” írja le végül Arany otthon
egy ajándékba kapott kőre (amelyből később
a posztumusz-kötet címlapja készül) és vagy
két hétig tart, mire a két szót kivési